

Çok hafif olmayan bir acı. Onları bırakıp gelince az önce çocuklarla oynadığımız yerleri boş görmenin, dağıttıkları oyuncakların bıraktığı hüznün var. Hayat bana iki haftada bir bu ıstırapı yaşıyor. Bırakıp geldikten sonra normalde dışarıda vakit geçiriyorum, biraz alışmak için ama *artık namazlarım daha dikkatli olacağım* dediğim için, akşam namazına eve döndüm.

Ya, böyle, kendi imtihanımızı kendimiz üretiyoruz. Dışarıya çıksam, biraz daha insan arasında kalır, bunu da yazmazdım herhalde.

Neyse.

Bu acının iki adım geriden seyredilirken *zevkli* bir tarafı var. Hala sevebildiğimi hissetmek gibi. İnsanın içini yakan cinsten acılar çekmişliğim var, ancak zaman içinde öğrendiğim, insanın evladından, yüz bulamadığı maşuğundan, ölümden, uzaklıktan, hasretten duyduğu acıların üstesinden gelmenin, yanan sobanın üstesinden gelmek gibi olmadığı. İnsan bu sobanın devamlı yanacağını veyahut bir şekilde hep orada varolacağını düşünüyor, bunu düşündükçe o soba da yanmaya devam ediyor.

Bu duygu ve acıyı ben varediyorum. Bunu hissetmemek, görmemek, bilmemek için uzak durmak istiyor zihnim. Düşünmemeye çalıştıkta, bu *talihsizliği* ele almamaya çalıştıkta, kafamı başka yere çevirmeye, ona yok muamelesi yapmaya, kaçmaya çalıştıkça orada yaşamaya devam ediyor. İnsanların çoğunun acıya karşı *yanan soba* refleksi göstermesi de bundan. Acıdan kaçmak istiyoruz.

Öyle yapmıyorum. Bu duygular, acı ve sefalet duyguları, yalnızlık ve bahtsızlık hisleri çok kavi ateş topları gibi görünse de, elini içine sokmaya bir defa cesaret edersen, akıp giden cinsten. Çocuklar için çektiğim acının özünde, onlara duyduğum derin sevginin varlığını görüyorum mesela, elimi acının içine uzatırsam, o yanan ateş topunun içinin *gül serinliğinde* olduğunu farkediyorum.

Dünyada mutlu olma ihtimalimin çok az olduğunu yıllar bana öğretti. Anlaşılmamın, olduğum halimle sevilmemin, bilinmemin neredeyse *imkansız* olduğunu. Yine de bu *acı çekme faaliyeti* bana yaşadığımı hatırlatıyor. Çekmeye hazırlandığım pek çok acı için de cesaret topluyorum böylece.

Bunun da anlaşılmadığının farkındayım. *Yağmurcu*'daydı sanırım, *evliyanın, insanların acılarını soğurduklarından* bahsediyordu. Bunu o zaman *kendine eziyetin getirdiği mertebeye heves* diye anlamıştım. Bugün *merete* denen konunun da, insanların dedikodusundan ibaret olduğunu ancak bu *insanların acısını onların yerine çekme* meselinin gayet *makul* olduğunu farkediyorum. İnsanın kendi acıları kalmayınca, ne yapacak, başkalarından alacak tabii.

Acı, ondan kaçmayıp, üzerinde düşünüp, *zevk edindikçe* azalıyor. Bütün bunların başının ilahi nefes olduğunu farkediyorsunuz, tüm hesapların görülüp, tüm yaraların kapandığı güne kadar illa ki acı çekeceğimizi. Asıl meselenin *doğru insanlar için* acı çekmek olduğunu.